

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-08-000 886
Бањалука, 26.5.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Стаке Гојковић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца ЈПШ Ш. РС а.д. С., ШГ Ч. К., против тужених Република Српска, Републичка управа за ..., ПЈ К., коју заступа Правобранилаштво РС (у даљем тексту: првотужена), Ц.П. (у даљем тексту: друготужени) и Ј.П. (у даљем тексту: трећетужени) из Ш., оба заступана по пуномоћнику, брату, Д.П. из Ш., ради поништења рјешења и предаје у посјед некретнина, вс. 50.000,00 КМ, одлучујући о ревизији друго и трећетуженог против пресуде Окружног суда у Бањалуци број 011-0-Гж-08-000 274 од 26.6.2008. године, на сједници одржаној 26.5.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Котор Вароши број П- 197/04 од 12.12.2007. године поништено је као незаконито рјешење Републичке управе за ... - ПЈ К. број 23-474-16/00 од 27.7.2001. године, те наложено туженим Ц. и Ј.П. да врате тужиоцу у посјед и кориштење дио државне шуме означене као кч. бр. 5/7 звана П. уписана у пл. 86 к.о. Ђ. у површини од 14.261 м², према скици вјештака геодетске струке Д.С. која је саставни дио ове пресуде, те тужени обавезани да тужиоцу надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 500,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањалуци број 011-0-Гж-08-000 274 од 26.6.2008. године првостепена пресуда је у дијелу којим је поништено као незаконито рјешење Републичке управе за ..., ПЈ К. број 23-474-16/00 од 27.7.2001. године укинута и тужба одбачена, док је у дијелу којим су тужени обавезани да тужиоцу предају у посјед дио државне шуме означене у изреци првостепене пресуде у површини од 14.261 м², према скици вјештака геодетске струке и дијелу одлуке о трошковима парничног поступка, жалба тужених одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом друго и трећетужени побијају другостепену пресуду у дијелу којим је њихова жалба одбијена и првостепена пресуда потврђена, због погрешне примјене материјалног права и предлажу да

се у том дијелу оспорена одлука преиначи тако да се тужбени захтјев одбије и тужилац обавезе да им надокнади трошкове спора или пак да се укине и предмет врати на поновно суђење.

Тужилац није одговорио на ревизију друго и трећетужених.

Ревизија није основана.

У овој парници тужбом је тражено да се поништи као незаконито рјешење Републичке управе за ..., ПЈ К. о утврђивању границе шуме у државној својини и парцела у приватној својини друго и трећетужених и да се наложи овим туженим да тужиоцу предају у посјед дио парцеле у државној својини ближе означене у изреци првостепене пресуде.

У поступку који је претходио доношењу оспорене пресуде првостепени суд је утврдио: да је парцела означена као кч. 5/7, шума пете класе звана П. у површини од 3.184.250 м² државна својина, уписана у пл. бр. 86. к.о. Ђ. као посјед тужиоца; да су парцеле означене као кч. бр. 867 звана И. њива четврте класе у површини 14.431 м² и кућа и зграда површине 116. м² и кч. бр. 868 звана И., ливада пете класе површине 8.925 м², обје уписане у пл. бр. 49 к.о. Ђ. као супосјед друго и трећетужених; да је рјешењем првотуженог број 23-474-16/00 од 27.7.2001. године утврђена граница између наведених парцела; да је наведено рјешење о утврђивању границе било изложено на јавни увид у периоду од 27.7. до 27.9.2001. године; да је тужилац поднио тужбу суду ради заштите свог права 4.10.2001. године; да се утврђена граница налази унутар парцеле кч. 5/7 и захвата површину од 14.261 м² те парцеле; да овај спорни дио сада држе у фактичкој власти тужени, а да стање у катастру није измијењено; да се спорни дио парцеле кч. 5/7 у површини од 14.261 м² и према Пописном катастру из 1953. године водио као посјед предника тужиоца; да је у спорном дијелу вршена редовна дознака и сјеча за тужиоца, а да није вршена дознака и сјеча за приватну шуму.

Код тавког стања чињеница првостепени суд је закључио да је тужба поднесена благовремено, у оквиру рока прописаног одредбама члана 83. став 3. Закона о шумама ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/94, 8/96, 10/97, 23/98, 18/99, 43/02, 66/03, 53/05 и 91/06), па како спорна површина шуме припада парцели која је у посједу тужиоца од 1953. године, сматра да је доношењем оспореног рјешења о утврђивању граница повријеђено право тужиоца да тај дио шуме ужива и користи. Из ових разлога је првостепени суд поништио као незаконито рјешење органа првотужене од 27.7.2001. године и обавезао друго и трећетуженог да тужиоцу предају у посјед дио кч. 5/7 уписане у пл. бр. 86. к.о. Ђ. у површини од 14.261 м² позивајући се на члан 1. Протокола 1. уз Европску Конвенцију о заштити људских права и основних слобода.

Одлучујући о жалбама тужених другостепени суд је, пазећи по службеној дужности да ли се ради о захтјеву који је у судској надлежности, нашао да се према одредби члана 82. став 1. Закона о шумама против рјешења којим се утврђује граница шуме у државној својини не може изјавити жалба нити водити управни спор, па је првостепену пресуду у дијелу којим је поништено рјешење Републичке управе за ..., ПЈ К. о утврђивању границе од 27.7.2001. године

примјеном одредбе члана 227. ста 2. ЗПП укинуо и у том дијелу тужбу одбацио. У дијелу којим су обавезани друго и трећетужени да тужиоцу предају у посјед спорни дио шуме у површини од 14.261 м² другостепени суд је у свему прихватио чињенично утврђење првостепеног суда, па је закључио да је захтјев тужиоца за предају у посјед наведених некретнина основан у складу са одредбом члана 37. Закона о основним својинско правним односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 6/80 и 36/90 и „Службени гласник РС“, број 38/03 – у даљем тексту: ЗОСПО). Жалбене наводе тужених у погледу активне легитимације тужиоца, као и у погледу повреда одредаба парничног поступка другостепени суд је оцијенио неоснованим, па је њихову жалбу одбио и у овом дијелу првостепену пресуду потврдио.

Ревизијом се побија другостепена пресуда у дијелу којим је првостепена пресуда потврђена и друго и трећетужени обавезани да тужиоцу предају у посјед спорну површину шуме, јер тужени сматрају да је заснована на погрешној примјени материјалног права. Према правном схватању ревидената тужилац је морао поднијети тужбу за утврђење свог права на спорној површини шуме, а не за предају у посјед како је учинио, јер је у управном поступку рјешењем надлежног органа спорни дио шуме припао друго и трећетуженом.

Ови наводи ревизије не могу исходити другачију одлуку у овом спору.

Одредбама члана 82. Закона о шумама, који је био на снази у вријеме настанка спорног односа, прописано је да се против рјешења о утврђивању граница шума не може изјавити жалба нити водити управни спор, а да лица која сматрају да им је тим рјешењем повријеђено право могу у року од тридесет дана од дана истека рока из члана 81. став 3. истог закона, поднијети тужбу надлежном суду ради утврђивања свог права.

Међу парничним странкама није спорно да је парцела означена као кч. 5/7, уписана у пол. бр. 86 к.о. Ђ. државна шума, а да су парцеле означене као кч. 867 и кч. 868 уписане у пл. 49 к.о. Ћ. приватна сусвојина и супосјед друго и трећетуженог. Рјешењем органа првотужене од 27.7.2001. године утврђена је граница између наведене шуме у државној својини и парцела у супосједу друго и трећетужених, а нижестепени судови су утврдили да је тужилац у законом прописаном року, од излагања тог рјешења на јавни увид, поднио тужбу првостепеном суду ради заштите својих права на спорној површини шуме. У овом парничном поступку утврђено је да граница одређена наведеним рјешењем органа управе захвата дио кч. 5/7 уписане у пл. 86. к.о. Ђ., која је државна шума, а који дио је, према стању катастра и према аустроугарској карти, посјед Ш. Дакле, питање права власништва и посједа на дијелу шуме који је по рјешењу о утврђивању граница припојен парцелама које су супосјед друго и трећетуженог разријешено је као претходно питање у овој парници у складу са чланом 12. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07 и 49/09 у даљем тексту: ЗПП). Због тога, чињеница да тужбени захтјев не садржи захтјев за утврђење права власништва на спорном дијелу шуме није од утицаја на исход овог спора.

Како према одредбама члана 4. Закона о шумама шумама и шумском земљишту у својини Републике Српске управља и газдује ЛШС, нема сумње да

тужиоцу припада право да захтијева од тужених предају у посјед спорне површине шуме која припада парцели означеној као кч. 5/7, уписаној у пл. бр. 86 к.о. Ђ. која је државна својина.

Из наведених разлога су неосновани наводи ревизије да је другостепена пресуда у оспореном дијелу заснована на погрешној примјени материјалног права, па како нема ни недостатака на које овај суд пази по службеној дужности у складу са одредбом члана 241. ЗПП, примјеном одредбе члана 248. истог закона, ревизија је одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић